

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.542 van 28 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 januari 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Afghaanse nationaliteit, verklaart zich vluchteling op 13 december 2005.

Op 8 mei 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 7 juni 2006 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State.

Op 18 april 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 25 september 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd worden.

Op 3 oktober 2007 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 7.664 van 22 februari 2008 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 6 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 juni 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 6 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 19 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 16 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 december 2008 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 13 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Overwegende dat betrokkene op 13/12/2005 een eerste asielaanvraag indiende die op 10/05/2006 door CGVS afgesloten werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Overwegende dat betrokkene op 18/04/2007 een tweede asielaanvraag indiende die op 22/02/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 03/06/2008 een derde asielaanvraag indiende die op 19/06/2008 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 23/12/2008 een vierde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene documenten van UNHCR voorlegt die hij van het internet gehaald heeft over de situatie in Afghanistan. Overwegende dat betrokkene met deze documenten de beslissing inzake zijn vorige asielaanvraag niet kan weerleggen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel het volgende aan:

"1) Schending van de artikelen 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

A. Algemene principes:

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd. Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen." (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing

Artikel 51/8, van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt het volgende :

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid. en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing dd. 13 januari 2009 laat uitschijnen, heeft verzoeker n.a.v. zijn vierde asielaanvraag dd. 23 december 2008 wel degelijk nieuwe elementen aangebracht.

Meer bepaald herhaalde verzoeker dat de problemen waarvoor hij destijds Afghanistan had ontvlucht en in december 2005 een asielaanvraag had ingediend, nog steeds bestaan.

Verzoeker legde uit dat hij sinds acht maanden geen contact meer heeft kunnen hebben met mensen in Afghanistan.

Zijn moeder lijdt aan kanker en is naar Pakistan vertrokken voor een medische behandeling.

Sindsdien is verzoeker zonder nieuws van zijn moeder.

Verzoeker benadrukte dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan, zal worden vermoord door commandant Shamal.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van wraakmaatregelen en is ervan overtuigd dat hij tegen dergelijke feiten van (persoonlijke afrekeningen) niet op een daadwerkelijke bescherming van de Afghaanse autoriteiten zal kunnen rekenen.

Commandant Shamal heeft gezworen om zich te zullen wreken en heeft doodsbedreigingen geuit aan het adres van verzoeker.

Deze bedreigingen moeten wel degelijk als ernstig worden aanzien. Verzoekers vrees voor zijn leven is dan ook gegrond. Commandant Shamal is nog steeds op zoek naar wraak.

Dit feit op zich volstaat om aan te nemen dat in casu wel degelijk sprake is van een 'geviseerd-zijn' in de zin van de Conventie.

Bij een terugkeer naar zijn land staat het vast dat verzoeker het slachtoffer zal worden van een persoonlijke afrekening.

Verweerder heeft onvoldoende rekening gehouden met de door verzoeker aangehaalde recente gebeurtenissen.

Ter gelegenheid van zijn gehoor verklaarde verzoeker aan de DVZ het volgende :

"DV: Wilt U nog iets toevoegen aan uw verklaring?

KV: Ik kan niet terug naar Afghanistan gaan ... Ik zit in een heel moeilijke situatie. In Afghanistan hebben Oezbeken problemen met Pashtuns."

Om onduidelijke redenen heeft verweerder deze nieuwe gegevens niet aan een grondiger onderzoek onderworpen.

De door verzoeker aangebrachte argumenten, waren wel degelijk minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. zijn problemen hadden kunnen verschaffen.

Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaatvluchteling, dient dit genuanceerd te worden :

"In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner."

Vrij vertaald :

In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten. Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust bij de asielaanvrager; wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examiner.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Voordeel van de twijfel :

(2) Benefit of the doubt

203. After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt.

204. The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the applicant's general credibility. The applicant's statements must be coherent and plausible, and must not run counter to generally known facts.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"¹, 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992. nr. 196).

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker.

Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan uit vrees om er bedreigd en vermoord te zullen worden.

Voor verzoeker is het duidelijk dat zijn veiligheid in gevaar is in Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Er is geen ernstige reden om te twifelen aan de verklaringen van verzoeker. Verweerder heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder minstens het dossier van verzoeker dienen over te dragen aan het CGVS, zodat nadien -in het kader van de verdere onderzoeksfase van zijn asielaanvraag door het CGVS, deze laatste een volledig onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening kunnen houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

In de huidige stand van het dossier was het dan ook niet mogelijk om de versie van verzoeker te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naar de elementen die hij had aangehaald n.a.v. zijn vierde asielaanvraag.

Het relaas van verzoeker vereiste aldus zeker een verdergaand onderzoek door hetzij verweerder, hetzij het CGVS, dat onmogelijk in de procedure van "weigeringsmotieven tot in overwegingname van een asielaanvraag" kan beoordeeld worden, maar wel in de latere procedure voor het CGVS.

De door verweerder ingeroepen weigeringsmotieven zijn trouwens helemaal niet fundamenteel noch voldoende om een beslissing te nemen cfr. "Bijlage 13 quater".

De aangevochten beslissing dd. 13 januari 2009 is foutief en onafdoende gemotiveerd en maakt daarom een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993.67 ev.).

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit het inleidend verzoekschrift af te leiden valt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motivering van de bestreden beslissing. Verwerende partij is aldus van mening dat de motivering van de bestreden beslissing volstaat om verzoeker toe te laten de nuttigheidsafweging te maken en dat verzoeker bijgevolg het vereiste belang bij deze kritiek ontbeert. Verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de minister geheel terecht heeft beslist om de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen en daarbij handelde binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, inclusief artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij benadrukt verder dat, gezien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nopens de eerste asielaanvraag van verzoeker een negatieve beslissing nam, verzoeker bij het indienen van een volgende asielaanvraag dient te voldoen aan de vereisten van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij stelt dat door verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van vernoemd artikel werden aangebracht, noch dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De vage en geheel ongestaafde beschouwingen van verzoeker kunnen aan deze vaststelling geen afbreuk doen. Bovendien stelt verwerende partij dat de door verzoeker aangebrachte stukken niet van die aard zijn dat zij de conclusies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de Raad kunnen weerleggen. Verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing, na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, op zorgvuldige en correcte manier heeft gehandeld. Bovendien wijst verwerende partij erop dat de wettelijke motiveringsverplichting niet inhoudt dat de motieven van de motieven in de motivering van de bestreden beslissing moeten worden opgenomen.

3.1.3. In de repliekmemoërie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

" De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de vierde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Verzoeker uit kritiek op het feit dat verwerende partij de elementen die door verzoeker werden aangebracht niet aanvaardt als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift vooreerst dat de problemen in zijn land van herkomst nog steeds bestaan, dat hij zal worden vermoord door commandant S. en hij voor dergelijke feiten van persoonlijke afrekening niet op daadwerkelijke bescherming van de Afghaanse autoriteiten zal kunnen rekenen. Verzoeker stelt bijgevolg dat de vrees voor zijn leven dan ook gegrond is en dat er wel degelijk sprake is van "een gevisieerd-zijn" in de zin van de Conventie. Verder brengt verzoeker aan dat zijn moeder naar Afghanistan is teruggekeerd voor medische behandeling en dat hij sinds acht maanden geen contact meer heeft met mensen in Afghanistan. Tenslotte stelt verzoeker dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de door hem aangebrachte nieuwe gegevens. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn interview naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag: *"Ik kan niet terug naar Afghanistan gaan... Ik zit in een heel moeilijke situatie. In Afghanistan hebben Oezbeken problemen met Pashtuns"*. Verzoeker voert aan dat dit wel degelijk minstens een begin van bewijs uitmaakt en vervolgt zijn betoog met een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Verzoeker is hierbij van mening dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakt.

Er dient opgemerkt te worden dat het betoog van verzoeker, naast een herhaling van de elementen die reeds in de vorige drie asielaanvragen aan bod kwamen en het voorleggen van documenten van het UNHCR, in hoofdzaak steunt op de volgende passage uit het interview naar aanleiding van onderhavige vierde asielaanvraag: *"Ik kan niet terug naar Afghanistan gaan... Ik zit in een heel moeilijke situatie. In Afghanistan hebben Oezbeken problemen met Pashtuns"*. Hoewel dit element door verzoeker aangebracht weliswaar 'nieuw' kan zijn in die zin dat het nog niet eerder ter kennis werd gebracht van verwerende partij, maakt verzoeker niet aannemelijk dat dit betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de aangevoerde elementen geen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft

aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de 'nieuwigheid' van de door hem aangebrachte elementen, diende te beslissen tot in overwegingname van zijn asielaanvraag, niet dienend is daar hij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door hem aangevoerde 'nieuwe gegevens', 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

Bij hetzelfde door verzoeker aangevoerde element: *"Ik kan niet terug naar Afghanistan gaan... Ik zit in een heel moeilijke situatie. In Afghanistan hebben Oezbeken problemen met Pashtuns"*, geeft verzoeker vervolgens een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Hierbij is verzoeker van mening dat het principe dat de bewijslast rust op de asielaanvrager moet worden genuanceerd in die zin dat de bewijslast verdeeld moet worden tussen aanvrager en examiner. Verzoeker stelt bijgevolg dat hij wel degelijk een begin van bewijs aanbracht en dat nergens blijkt dat verwerende partij alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare elementen bevatten aangaande zijn problemen. Verzoeker stelt vervolgens dat een asielaanvrager het voordeel van de twijfel moet genieten op voorwaarde dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel te verlenen. Verzoeker is dan ook van mening dat er geen ernstige reden bestaat om hem het voordeel van de twijfel niet te verlenen, daar er geen goede reden bestaat om aan zijn verklaringen te twifelen.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het middel, dient opgemerkt te worden dat in de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 29 september 2007 en in het arrest nr. 7.664 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 februari 2008 wel wordt overwogen dat er twijfels bestaan omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker wegens tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Door middel van de neergelegde documenten en afgelegde verklaringen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvragen, alsmede van onderhavige vierde asielaanvraag, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een begin van bewijs heeft neergelegd dat een grondiger onderzoek vergde van de gemachtigde van de minister of dat de door hem afgelegde verklaringen het voordeel van de twijfel verdienen.

Waar verzoeker bij voornoemde theoretische uiteenzetting over de bewijslast en het voordeel van de twijfel aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van zijn vierde asielaanvraag te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een

zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Verzoeker verwijt verwerende partij zich niet voldoende te hebben geïnformeerd over alle elementen die relevant zijn voor de behandeling van het dossier en tekort komt in haar onderzoeksverplichting. Hierbij wordt verwezen naar de uiteenzetting in punt 3.1.4. van dit arrest waaruit blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van verwerende partij om te besluiten dat verzoeker geen 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht en dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Aangaande de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van voorgaand middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de minister, namelijk dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanbrengt, niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel het volgende aan:

"Schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, B.S. 06/10/2006 en de Europese richtlijn 2004/83.

Artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

"§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt.

§2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie ; of*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Artikel 4.9/3, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

"Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag. Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3. en vervolgens in het kader van artikel 48/4."

Uit de bestreden beslissing dd. 13 januari 2009 blijkt niet of verweerder de nieuwe asielaanvraag van verzoeker grondig onderzocht heeft in het kader van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet om te weten of aan de asielaanvraag van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Nochtans had verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve moeten doen.

De motivering die verweerder gegeven heeft, is volstrekt stereotiep in die zin dat er een onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven. rekeninghoudend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

De door verweerder gegeven motivering is er een die steeds weerkeert in andere beslissingen waarin nieuwe asielaanvragen geweigerd worden om in overweging te worden genomen.

Door zich in de bestreden beslissing hoofdzakelijk te beperken tot een loutere weergave van de voorafgaandelijke procedurestappen , waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 februari 2008 de weigeringsbeslissing van het CGVS dd. 25 september 2007 inzake verzoekers tweede asielaanvraag had bevestigd, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle elementen die werden aangehaald in verzoekers dossier n.a.v. zijn vierde asielaanvraag , in overweging heeft genomen.

Volledig ten onrechte heeft verweerder de nieuwe aangehaalde asielmotieven n.a.v. verzoekers vierde asielaanvraag helemaal niet grondig getoetst aan de criteria die voorzien zijn in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker verstrekte gegevens waren nochtans wel degelijk voldoende voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tijdens zijn gehoor door verweerder verklaarde verzoeker letterlijk het volgende :

"KV: Ik heb documenten mee van UNHCR over de situatie in Afghanistan.

Deze documenten heb ik van het internet gehaald. Hierin staat dat in het Noord Westen van Afghanistan, zoals mijn geboortestad Fariab, de situatie heel gevaarlijk is.

Via het nieuws en mensen die hier wonen hoor ik wel eens over de gevaarlijke situatie in Afghanistan."

Het is duidelijk dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zal belanden in zijn geboortestreek in Faryab.

Deze regio staat vernield op de lijst van het UNHCR van plaatsen waar personen een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van art. 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet.

Het UNCHR roept staten op om onderdanen afkomstig van die bepaalde regio's een vorm van subsidiaire bescherming toe te kennen.

In de bestreden beslissing heeft verweerder dm totaal onbegrijpelijke redenen dit cruciaal gegeven niet eens in overweging genomen, laat staan dat verweerder dit argument aan een begin van onderzoek heeft onderworpen- Dit is onaanvaardbaar.

De bestreden beslissing schendt op flagrante wijze de motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991.

De bestreden beslissing houdt tevens een schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

In de bestreden beslissing laat verweerder immers foutief uitschijnen als zou verzoeker met de documenten van het LNHCR de beslissing inzake zijn vorige asielaanvraag niet hebben kunnen weerleggen en dat verzoeker geen nieuwe elementen zou hebben aangebracht die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure.

Het tegendeel is waar.

Vooreerst legt verweerder in de bestreden beslissing NERGENS uit WAAROM verzoeker met de voorgelegde documenten van het UNHCR de eerdere beslissing van de asielinstanties inzake zijn vorige asielaanvraag niet zou hebben kunnen weerleggen.

Dit op zich houdt al een schending in van de motiveringsverplichting.

Ten tweede gaat verweerder ten onrechte totaal voorbij aan het feit dat de lijst van het UNHCR met onveilige gebieden in Afghanistan, sedert februari 2008 is uitgebreid.

In het arrest dd. 22 februari 2008 genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest gekend onder nr. 7664 in de zaak RVV 15.102 / IV) inzake verzoekers tweede asielaanvraag, was inderdaad de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

Niet omdat de RVV twijfels had omtrent de herkomst van verzoeker ; maar wel omdat op dat moment de regio van verzoeker niet vermeld stond op de lijst van het UNHCR van onveilige gebieden.

De motivering in het arrest dd. 22 februari 2008 van de RVV luidde toen als volgt :

UNHCR stelt verder dat als er één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn.

Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als het UNHCR komen tot dezelfde conclusie.

Verzoekers opmerkingen hierover missen deels feitelijke grondslag en uit de documenten waarnaar verwezen wordt kan enkel worden afgeleid dat de globale politieke situatie in Afghanistan verontrustend is, vooral wat het Zuiden betreft.

Uit de zeer specifieke criteria gehanteerd door de UNHCR blijkt dat er voor het district van herkomst van verzoeker geen bijkomende bescherming noodzakelijk is.

De veiligheidssituatie ter plaatse in het Noord-Westen van Afghanistan is intussen dermate ingrijpend veranderd in negatieve zin, dat de regio van verzoeker intussen wél werd opgenomen op de lijst van het UNHCR inzake onveilige gebieden.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder een volledig onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening dienen te houden met de nieuwe elementen die verzoeker heeft aangebracht.

Verweerder heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit de bespreking van het eerste middel duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing genoegzaam werd gemotiveerd, met draagkrachtige motieven, die geenszins een stereotiepe motivering uitmaken. Door citering van de bestreden beslissing wijst verwerende partij erop dat de door verzoeker aangebrachte elementen wel degelijk werden onderzocht in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus. Verwerende partij is van mening dat de vage en ongestaafde beweringen van verzoeker terecht niet werden aanvaard en dat verzoeker bijgevolg ten onrechte stelt dat zijn asielaanvraag ‘ten gronde’ had moeten worden behandeld. Verwerende partij wijst er hierbij op dat het asielaanvraag van verzoeker reeds ten gronde en diepgaand werd onderzocht, maar dat werd geoordeeld dat zijn relaas ongeloofwaardig was. Verwerende partij stelt dat, zoals reeds genoegzaam werd uiteengezet in de repliek op het eerste middel, verzoeker niet aantoot aan artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te voldoen. Verwerende partij stelt dat de beschouwingen van verzoeker met betrekking tot de artikelen 49/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ter zake niet relevant zijn.

3.2.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.2.4. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de kritiek van verzoeker gericht is tegen het feit dat verwerende partij zich in de motivering van de bestreden beslissing beperkt tot een loutere weergave van de voorafgaandelijke procedurestappen en een stereotiepe, onvoldoende persoonlijke motivering met betrekking tot de toetsing aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet alle elementen die werden aangehaald in verzoekers dossier in overweging heeft genomen of grondig heeft onderzocht, met name de door verzoeker aangebrachte nieuwe, uitgebreide lijst van onveilige gebieden in Afghanistan van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: UNHCR). Verzoeker stelt bijgevolg voldoende concrete gegevens te hebben verstrekt om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt tenslotte dat de bestreden beslissing foutief laat uitschijnen dat hij met de documenten van het UNHCR de beslissing inzake zijn vorige asielaanvraag niet kan weerleggen en geen nieuwe elementen die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure heeft aangebracht.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet kan worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet handelt over de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en het onderzoek ten gronde van deze.

Zoals hoger reeds werd gesteld, kan de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien is de kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de vorige asielaanvraag/asielaanvragen, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en heeft dus geen uitstaans met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Waar verzoeker aanvoert dat verwerende partij de aangehaalde elementen niet grondig heeft bekeken, dient er aldus op te worden gewezen dat verwerende partij overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet 'nieuw' karakter van de aangebrachte gegevens. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*.

Zoals hierboven in punt 3.1.4. van dit arrest reeds werd vermeld, is de bestreden beslissing genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen. Met betrekking tot de documenten van het UNHCR wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Overwegende dat betrokkene documenten van UNHCR voorlegt die hij van het internet gehaald heeft over de situatie in Afghanistan. Overwegende dat betrokkene met deze documenten de beslissing inzake zijn vorige asielaanvraag niet kan weerleggen”*. De Raad merkt op dat het betoog van verzoeker dat met de aangebrachte bijkomende elementen de geloofwaardigheid van zijn vorige asielaanvraag werd hersteld, niet opgaat. Hierbij wordt verwezen naar het arrest nr. 7.664 van de Raad van 22 februari 2008 waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd. Zoals verzoeker in de uiteenzetting van het middel zelf aangeeft, werd in voornoemd arrest inzake de tweede asielaanvraag van verzoeker hierover reeds het volgende overwogen: *“verzoeker is afkomstig uit het district Khwaja Sabz in de provincie Fayrab; dit district komt niet voor op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is”*. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker de hierboven geciteerde passus uit voornoemd arrest van de Raad niet heeft opgenomen in zijn uiteenzetting van het middel. Tevens kan

ingevolge de volgende bewoordingen van het middel: *“Niet omdat de RvV twijfels had omtrent de herkomst van verzoeker (...)”*, aangenomen worden dat verzoeker deze vaststelling uit voornoemd arrest van de Raad niet betwist. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de documenten van het UNHCR, aangebracht door verzoeker, laatst up-to-date werden gebracht op 6 oktober 2008 en dat het district Khwaja Sabz in de provincie Faryab in het Noordwesten van Afghanistan niet vermeld staan in de lijst van onveilige gebieden. De kritiek van verzoeker kan aldus niet dienstig aangevoerd worden.

Inzoverre verzoeker de schending aanvoert van de richtlijn 2004/38, dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze regelgeving geschonden acht. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de richtlijn 2004/38 is het tweede middel onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan:

Schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de door hem uitgewerkte argumenten en voorgebrachte stukken ter gelegenheid van zijn nieuwe asielaanvraag dd. 23 december 2008, waaronder o.a. de recente documentatie van het UNHCR waaruit blijkt dat de regio van verzoeker gecatalogeerd staat als onveilige regio in Afghanistan, en voorkomt op de lijst van het UNHCR van plaatsen waar personen wel degelijk een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van art. 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag samen met het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13 januari 2009 te worden vernietigd.

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de gemachtigde van de minister onredelijk zou hebben gehandeld. Verwerende partij is van mening dat de gemachtigde van de minister geheel terecht, na een grondig onderzoek van alle elementen die de situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, conform de relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft beslist de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

3.3.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van voorgaand middel en wat werd overwogen in punt 3.2.4. van dit arrest met betrekking tot de documenten van het UNHCR, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.